

Moartea morții și desăvârșirea - document parapsihologic

Notă de prezentare ... ix

Capitolul I

Vise prevestitoare ... 1

Marea surpriză! Revelația fenomenului de dedublare ... 6

O nouă surpriză! Contactul cu lumea duhurilor ... 11

Diverse consultări în lumea de Dincolo ... 11

Atașamentele dau aripi experiențelor ... 13

Fără sprijin astral sunt expus la multe neplăceri ... 14

Mi se propune plecarea din țară ... 16

Câteva descoperiri incomplete ... 17

Problema vieților succesive. Descoperirea unor vieți anterioare ... 19

Întâlnire cu un sinucigaș ... 22

Lipsa de adaptare aici – dificultăți la adaptare Dincolo ... 23

Entități ce nu realizează că s-au desprins de corpul fizic ... 24

Cer iertare unui suflet căruia i-am greșit în această viață ... 26

Greșeli și păcate în lumina sancțiunilor din lumea astrală ... 27

Alte forme de ispășire ... 30

Întâlnirea unei entități superioare ... 31

Solicitări îndrăznețe ... 33

Împlinire de destin ... 36

Câteva considerente ... 37

Capitolul II. Experiențe realizate în timpul detenției 25 aprilie 1951 – 15 octombrie 1956

Diverse meditații ... 39

Consultarea mareșalului Alexandru Averescu ... 44

Diferite consultări astrale ... 45

Un fenomen de posesiune astrală ... 48

Un posibil risc al dedublării ... 49

Un exercițiu yoga ... 50

Capitolul III

Documentare, studiu, experiențe, muncă asiduă cu mine ... 53

Mediumitate ... 56

O entitate mă scoate din corp ... 59

Rugăciuni făcute în afara corpului și îndemn la rugăciune ... 60

Semnul crucii mă salvează din multe situații dificile în lumea astrală ... 63

Întâlniri cu entități negative ...	65
O lecție de smerenie oferită de prieteni astrali ...	67
Îngâmfarea este pe loc sancționată în lumea cealaltă ...	68
Atitudinea smerită și blândețea acționează în chip strălucit și în lumea de Dincolo ...	69
Suflete în chinuri și chinuitori de suflete ...	70
Spiritele aflate în planurile superioare ajută pe cele aflate mai jos, dacă acestea acceptă ajutorul ...	71
Suflete cercetate în diverse rânduri și găsite în aceeași stare de nemulțumire, de suferință ...	75
O entitate se prăbușește la simpla atingere, altele evită uneori contactul cu mine ...	87
Suflete găsite Dincolo în stare de resemnare ...	88
Întreaga noastră activitate de pe Pământ o găsim Dincolo ...	91
Îndoieli astrale în privința dedublării ...	92
O entitate astrală mă socotește nebun ...	94
Incinerarea procură sufletelor chinuri înspăimântătoare ...	96
O familie mă solicită să-i aduc dovezi despre nemurire ...	97
Rugăciunea Dincolo nu are durată dacă nu te obișnuiești cu ea aici ...	101
Laude și lăudăroși și Dincolo, ca și aici ...	102
Întâlnire cu mama și cu tata (Stanca și Gheorghe Mladin-Jianu) ...	103
Un suflet chinuit ...	106
Păcatele săvârșite aici le vom avea în față Dincolo și vom suferi în funcție de cunoașterea și de gravitatea lor ...	107
Oaspeți astrali ce-mi fac o vizită cu semnificație ...	110
Spirite întâlnite în locuri subterane ...	112
Întâlnire cu Antal, ghidul cercului nostru spiritualist ...	113
Intrarea pe poarta strâmtă ...	115
Soț și soție aici; Dincolo, fiecare este pe alt nivel de evoluție ...	116
„Când nu trudești suficient aici, Dincolo treci la strung” ...	117
Suflete care evită să se întâlnească cu mine ...	118
Efortul, chiar pentru o scurtă perioadă, este răsplătit Dincolo ...	120
Orbirea de Dincolo este mult mai grea decât pe Pământ ...	121
Sfaturi oferite de lumea de Dincolo pentru pământeni ...	123
O întâlnire interesantă ...	126
Întâlnirea Dincolo cu John F. Kennedy ...	129
Descoperirea unei alte vieți anterioare ...	133
Întâlnirea cu un suflet pe un plan superior ...	137
Ridicarea pe scara evoluției impune muncă personală ...	139
Mulțimile adunate în jurul tău – un permanent pericol pentru urcuș spiritual ...	141
Un sfat pentru monah: „desprinderea de lume” ...	144

Sinuciderea procură suferințe îngrozitoare ... 145
Datoriile neachitate ne pun în situații neplăcute la trecerea Dincolo ... 150
Diferite aspecte astrale și medii infecte ... 154
Vorbirea multă aduce, implicit, și greșeli mai multe și suferințe pe măsura lor – atât aici, cât și Dincolo ... 163
Ateism în lumea noastră, afirmații ateiste și în lumea de Dincolo ... 165
În lumea spiritelor, hoții au cheile închisorii asupra lor ... 171
Fantoma mea sperie păsările din curtea unui gospodar din Costinești, fam. Ilie și Ana Anghel ... 173
O formă îngrozitoare de ispășire ... 174
Diverse întâlniri astrale ... 174
Diferite piedici astrale ... 185
Călăuze vizibile astrale și alte forme prin care am fost ajutat în dedublările mele ... 187
Răscruce de drum. Ceasul răfuielilor și hotărâri îndrăznețe ... 188

Capitolul IV

Cărarea îngustă ... 201
O împărtășanie simbolică ... 205
Un alt caz de previziune ... 208
Un medic își consultă profesorul aflat Dincolo ... 209
Un astral aflat într-o situație delicată ... 211
O tentativă de reîncarnare curmată brutal ... 212
Un sinucigaș după 35 de ani de viață subterană ... 213
Un caz de sinucidere nedeliberată ... 215
Mi se solicită două confirmări ... 216
Un astral se îndoiește de existența morții! ... 218
O prelegere în lumea astrală ... 219
O interesantă desprindere astrală ... 220
Semnul crucii – un act de violență împotriva entităților mai puțin evolute ... 222
O entitate îmi cere pâine ca să-și astâmpere foamea ... 223
Alte curiozități și surprize astrale ... 224
O vindecare astrală ... 228
Ultimul pelerinaj în lumea astrală ... 230
Despărțirea ... 232

În această stare de incertitudine și frământare, o presimțire vagă, dar pregnantă, pornind parcă din adâncurile cele mai îndepărtate ale ființei mele, mă anunța că ceva deosebit se va întâmpla cu mine. Uneori acest „ceva” îmi procura o stare de apăsare aproape dureroasă. Și așa s-au scurs aproape două săptămâni, punându-mi mereu întrebări. Niciun răspuns însă nu venea să mă scoată din această suferință surdă! Și totuși, acel „ceva” nu s-a lăsat prea mult așteptat.

MAREA SURPRIZĂ!

REVELAȚIA FENOMENULUI DE DEDUBLARE

Într-o noapte înstelată – o lumină aproape ca ziua. Mă aflu, nu știu cum, în afara trupului meu la zece-cincisprezece metri depărtare de locul unde dormeam. Înălțimea – patru-cinci metri, apreciată după nukul ce-l aveam în fața casei.

Așadar, suspendat în aer, complet conștient, știam cine sunt, unde îmi este corpul. Îmi amintesc toate evenimentele ce mă aduseseră în casa părinților mei. De asemenea, aveam conștiința clară a timpului petrecut în această ascunzătoare. Și, deodată, un gând neașteptat: „Oare nu mi-am pierdut mințile?”

Nu-mi dau niciun răspuns și îmi proiectez privirea spre poarta aflată la aproape cincizeci de metri unde și ajung. Poarta are înălțimea de trei metri. Eu mă aflam nu cu mult deasupra ei. M-am oprit o clipă. Mă simt extraordinar de bine. Astfel de clipe nu le-am trăit niciodată în stare de veghe. Fără să mă întorc, am revenit, alunecând, la locul inițial. Și iarăși întrebările:

– Doamne, stau de câteva zile în acest pod, oare nu mi-am pierdut mințile? Cum e posibil ca cineva să fie în două locuri, corpul acolo și eu, ființa adevărată, aici?

Fiorul ce m-a cuprins, de astă dată necontrolat, m-a readus spontan în podul luminat de o lumină gălbuie, deosebit de clară. Cu acest prilej văd o seamă de amănunte din adăpostul meu, pe care, din cauza obscurității, ziua nu le puteam observa.

Urmează pătrunderea în corp. Impresia era aceea a unui șarpe care pătrunde în interior prin gură. De fapt, era o energie care, pe măsură ce se infiltra în corp, îmi îngăduia să mă mișc pe porțiuni: cap, mâini, picioare etc. Inima îmi bătea cu putere. De-acum, în stare de veghe, îmi auzeam bătăile în coșul pieptului.

Nu s-a pierdut niciun amănunt legat de această trăire în afara corpului fizic.

După ce m-am liniștit, am aprins o lumânare și am verificat ceea ce văzusem pe altă cale, decât cea obișnuită.

Bucuria era așa de mare, încât îmi pierd și somnul și pofta de mâncare. Deși intuiesc importanța covârșitoare a acestei descoperiri, totuși ceva din interior îmi spune că nu-i decât un început și că va trebui să merg mai departe, să verific, să descopăr tot ceea ce îmi va fi îngăduit.

Chiar a doua zi am inițiat un fel de discuție cu mine însumi. „Dacă m-am desprins de corp, fără voia mea, îmi zic eu, oare nu s-ar putea să fac acest lucru oricând și după voința mea. Cu alte cuvinte, să nu părăsesc corpul decât perfect conștient! Și cum?”

Am luat o bucată de hârtie și am desenat pe ea un cerculeț, cât o pioneză ceva mai mare. Apoi

am înnegrit cu creionul interiorul cercului și, după aceea, am fixat hârtia pe scândura acoperișului, la aproape șaptezeci și cinci de centimetri – eu, lungit la orizontală. Și iată și formula adecvată scopului propus, rostită în gând: „N-am să ies din corp decât conștient, privind acest punct!”

Însă, la scurtă vreme, am constatat că trăind imaginativ, îmi epuizam fără rost energia; revenind în prezent, nu culegeam decât roadele amărăciunii. Și atunci mi-am zis mie însumi: gata! Și, astfel, am luat hotărârea să nu mai părăsesc cadrul celulei în care destinul mă adusesse nu fără rost.

De aici încolo, atent tot timpul la mișcările gândirii, căutam cu perseverență să nu mai evadez dincolo de acest spațiu limitat. Am spus și altora să facă același lucru, întrucât eu înregistrasem multe clipe de resemnare și chiar de bucurie.

Apoi, în continuare, am redus și mai mult acest spațiu la limitele propriei ființe, concomitent cu investigarea în ansamblu a întregii ei activități. Adunasem suficient material, și încă de la prima mână, cum ar veni. În mintea mea, problemele esențiale ce și le pune omenirea în legătură cu viața și rosturile ei erau bine ordonate și foarte clare.

Timp aveam destul, ba chiar îmi și prisosea. Lungit la orizontală sau întors cu fața spre perete, cu ochii închiși, pornind de la suprafața părții gălăgioase și hoinare a conștiinței mele, încercam să mă adâncesc în straturile ei cele mai profunde.

Ca prim subiect, atât de îndrăgit de mine, a fost fenomenul Moarte, care împrăstie atâta teroare în sufletele semenilor mei. Or, din experiențele mele rezultă că ea nu este altceva decât o simplă despărțire a ceea ce este permanent, viu și nemuritor, de învelișul efemer, șubred și perisabil.

Părăsirea definitivă a acestui corp nu este altceva decât naștere într-o altă dimensiune, condusă de alte legi, cu posibilități mult mai mari, atât în privința înțelegerii, cât și a deplasării la nivelul respectiv, care atinge viteza gândirii proprii. Acest înveliș carnal, cu care ne identificăm adesea, socotindu-l ca fiind adevăratul om, nu este altceva decât mormântul în care, odată intrați, pierdem memoria unui îndelungat trecut de multe existențe.

Pentru aflarea acestui mare Adevăr, nu am pornit de la vreo teorie, credință sau anumită condiționare înregistrată intelectual. Am fost, ca să zic așa, un simplu receptor – stare de simplitate și smerenie absolută (gândirea: complet absentă), în care a avut loc revelația. Când lipsește această atitudine, orice descoperire ni s-ar face nu-i altceva decât amăgire, închipuire deșartă, înșelătoare.

Prin deconspirarea efectelor morții, teama apare ca ceva absurd, lipsit de orice temei rațional.

Nemurirea Sufletului este o realitate absolută. Scânteia Divină sălășluiește în orice om. Calitatea și cantitatea acestui Viu este un bun comun tuturor oamenilor și numai la nivelul lui se realizează adevărata relație umană. Dragostea, frumusețea, bunătatea și înțelepciunea sunt însușiri inerente acestei Particule Divine.

O altă temă, în conexiune directă, logică și firească cu prima temă, a constituit-o meditația asupra reîncarnării. Fragmentele ce mi s-au dat, legate de existențele anterioare, au fost pentru mine suficient de grăitoare și exclud orice fel de dubii pe această temă. Noi și numai noi, prin activitățile noastre egocentrice, greșit înțelese, suntem creatorii propriului destin. Nimic nu se pierde – totul se înregistrează, fie că este vorba de gânduri, vorbe sau înfăptuiri. Masa de

acumulări a unor energii negative ne va ține legați de atracțiile Pământului, prin reîncarnări succesive, până în clipa când, înțelegând deșertăciunea, vom purcede în sfârșit la desprinderea din această încătușare.

Legea universală a cauzalității, atât de bine scoasă în evidență de unele entități astrale, m-a făcut să înțeleg perfect încercările prin care treceam. Suferința nu este altceva decât efectul normal al unor greșeli mai mult sau mai puțin grave, al căror autor nu este nimeni altul decât eu și numai eu.

O altă problemă, la care am meditat îndelung, a fost aceea a Mișcării Universale. Nicăieri în Univers nu există încremenire.

După ce m-am despărțit de ea, ghidul mi-a spus, fără să-l întreb: „Știi, aici se află și Ivanciu, soțul său (al Paraschivei) care de ani de zile nu vede și când mă prinde, abia scap de el. Apoi, știi, aici orbirea este mult mai grea decât pe Pământ!”

Când îi pun întrebarea în legătură cu cauzele orbirii, mă părăsește imediat. Dincolo nu poți întreba orice!

Sunt într-o călătorie Dincolo, având drept scop întâlnirea lui Ionel. Am ajuns într-o încăpere unde întâlnesc un bărbat, căruia îi cer sprijinul. La cererea mea, îmi răspunde:

- Te rog eu, renunță la hotărârea de a-l vedea pe Ionel Ionescu.
- Nu, nu se poate!

Replica mea are un caracter ferm, poate puțin prea aspru. Am impresia că celălalt cedează, căci se comportă ca și cum ar vrea să-mi îndeplinească dorința. Mă ia de mână și astfel pătrundem într-un coridor ce se prelungeste în pantă spre interiorul pământului. După câțiva pași, mă desprind de el și revin la locul de unde am pornit. Amicul mă ajunge din urmă și pe un ton din care reiese dragoste și grijă frățească, mă sfătuiește din nou să renunț la întâlnirea proiectată. Apoi, cu sinceritate și discreție, îmi destăinuiește:

– Știi... și eu și tu suntem yoghini! Asta nu înseamnă că suntem mai buni decât ceilalți, dar pentru noi timpul înseamnă ceva!

După toate acestea, am dedus că acest prieten nu mă poate ajuta în călătoria proiectată. Îmi fac semnul crucii și, cu o rugă scurtă, îmi continui singur drumul. Mă ridic drept în sus și apoi cobor într-o localitate unde totul fusese distrus de un incendiu de proporții uriașe. Nu se mai vedeau decât ziduri afumate, scrum și cenușă. Din loc în loc, rămășițe care încă mai fumegau. Abia am coborât și iată că un zid fumegând se prăbușește în spatele meu. Mai rămăsese puțin să fiu prins și strivit sub greutatea lui. Fac o nouă invocare cu ruga de a fi ajutat. O nouă ridicare și un nou coborâș. În fața mea, de data asta, văd o casă în care se află înghesuite una lângă alta o mulțime imensă de femei. Încep să strig: „Ionel!... Ionel!”

După puțin timp de așteptare, zăresc la oarecare distanță pe prietenul meu venind spre mine, strecurându-se prin acest grup de femei. La apariția lui, s-a făcut un coridor de trecere. Ionel mergea cu capul sus și avea privirea fixă, întocmai ca un nevăzător de pe Pământ.

- Cine mă strigă?
- Eu sunt Lonele, prietenul tău!

Se apropie de mine și ne sărutăm ca doi prieteni. În timpul îmbrățișării noastre, pe la spatele meu, s-a apropiat o femeie și cu o bucată de pluș mi-a șters coloana vertebrală începând de la bulb în jos. Era întocmai ca o pasă ușoară cu atingere. Contactul cu plușul mi-a fost fatal. Legătura cu lumea de Dincolo s-a întrerupt brusc și eu am fost nevoit să revin în corp, deși doream să mai rămân.

Această expediție din lumea de Dincolo este una din nenumăratele dovezi care demonstrează că șederea mea Dincolo nu depinde numai de mine.

Cu ce a greșit Ivanciu? Cu ce a greșit Ionel ca să fie sancționați cu această infirmitate? Este greu de dat un răspuns. În astral orbirea este mult mai grea decât în lumea noastră.

SFATURI OFERITE DE LUMEA DE DINCOLO PENTRU PĂMÂNTENI

Mă aflu iarăși în lumea spiritelor, plecat cu intenția de a găsi pe cineva căruia să-i pun unele întrebări în legătură cu documentele găsite la Qumran. După mai multe încercări fără rezultat, cineva îmi sugerează să caut pe Ionel Ionescu, pe care-l întâlnesc în cele...

Pe un alt locatar al lumii duhurilor, Vasile Vasiloiu, l-am găsit într-un mediu cu totul primitiv. În loc de casă avea un simplu acoperiș susținut pe câțiva pari bătuți în pământ.

Era necăjit – așa cum spunea el – că i-au murit oile, precum și de păcatele făcute. Când a aflat cine se interesează de soarta lui, a tresărit, fața luminându-i-se puțin.

Un alt bărbat, îmbrăcat țărănește, care se afla în preajma sa, mi l-a recomandat „Onu”.

Darie Sergentu, un alt suflet vizitat în lumea de Dincolo, mi-a declarat că se simte bine, iar la îndemnul de a transmite ceva pentru fiica sa, mi-a răspuns:

– Mă pui într-o mare încurcătură!

Deseori am întâlnit suflete care nu au memoria faptelor de pe Pământ și nici nu pot să dea răspunsuri la întrebări cu totul simple.

Aceasta fie că se găsesc în perioada de ispășire și, în acest caz, toate facultățile lor sunt afectate de suferință, fie că se află în perioada de exerciții și încordări psihice, care au drept scop să detașeze sufletul de legăturile prea puternice ce-i țin legați de Pământ.

Dimitrie T., un suflet pe care l-am găsit într-o cameră sărăcăcioasă. Stătea lungit pe un pat rudimentar. Era legat la cap cu un bandaj pătat de sânge. La întrebarea pusă mi-a răspuns că nu se simte bine; a avut o tresărire când a aflat că fiica lui se interesează de el.

– Spune-mi ceva despre soția dumitale.

– După ce o duce câtva așa, trece la coș! (Intuiesc că este un nou mod de suferință).

– Îl vezi cumva pe Mircea Pilat? Hai cu mine să-l căutăm!

La părăsirea camerei, o femeie – genul de țărăncă, needucată și brutală – îl întreabă pe un ton sever: „Unde te duce?” Din întreaga comportare a acestei femei am dedus că ea îndeplinește rolul de paznic al acestui suflet aflat în stadiu de ispășire.

– Merge cu mine să căutăm pe cineva, i-am răspuns eu la întrebarea pusă lui Dimitrie.

Fără să facă vreo obiecție, s-a apropiat de mine pe la spate, încercând să mă împungă cu un obiect ascuțit pe traiectul coloanei vertebrale. Nu a reușit decât în parte, împunsătura am simțit-o alături, pe mușchi.

Mi-am continuat drumul în compania lui Dimitrie, care, ajungând într-o poiană, m-a lăsat singur, spunându-mi că merge să-l caute pe Mircea în clădirea ce se afla la o oarecare distanță de noi. Revenind, am înțeles că celălalt suflet nu este dispus să se întâlnească cu mine. Am plecat singur, la întâmplare, îndreptându-mă spre o clădire. Ajungând în pragul acesteia, un bărbat a încercat cu o scândură să mă atingă tot pe mijlocul coloanei vertebrale. Am izbutit să evit contactul.

Din imediata apropiere, un bătrân mi se adresează cu multă dragoste și bunătate.

– Dumnezeu să-ți apere umbra!

– Să trăiești taică, Dumnezeu să te binecuvânteze! îi răspund eu cu aceleași curate și sincere vibrații.

Pe Mircea Pilat l-am întâlnit cu prilejul unei alte călătorii. Se simțea bine. La îndemnul de a

comunica ceva soției sale, mi-a răspuns că trebuie să facă un efort să-și aducă aminte.

În continuarea aceleiași călătorii, am coborât în medii inferioare, unde l-am întâlnit pe Alexandru Galoș. Era îmbrăcat sărăcăcios, nemulțumit de starea sa, nu se simțea bine. În mână avea o cazma. Întrebându-l de fosta lui iubită C., aflată încă printre noi, mi-a răspuns: „Destul” (repetat de patru ori, pe un ton vehement). Apoi, fără nicio explicație, mi-a pus în mână un cuțit, de care eu, dintr-un impuls interior, am căutat să mă eliberez, azvârlindu-l cât mai departe. Impresia ce mi s-a întipărit este aceea a omului care,...

...de fapt, judecătorul incoruptibil care ne atrage la locul dreptei ispășiri.

Fenomenul dedublării mi-a dat certitudini despre nemurirea Viului, precum și informații precise privind procesul de evoluție spirituală, care în mod obligatoriu trebuie să fie inițiat și dus cu toată seriozitatea și perseverența încă de aici, de pe Pământ, în strânsă legătură cu corpul fizic.

Nemulțumit de condiționarea mea psihologică și, oarecum, obligat să fac mai mult în raport cu câte mi s-au descoperit, am inițiat și alte modalități privind ameliorarea comportării mele. Iar, în final, am ajuns și m-am statornicit la practica Cunoașterii de Sine.

După circa doi ani și jumătate de practică asiduă, în structura mea psihologică se produce un alt fenomen surpriză, pe care l-am numit „Spargerea tiparului mental al gândirii condiționate”. De-acum, ascensiunea spre culmile evoluției spirituale se realizează infinit mai ușor. Aș zice, ca de la sine. Prin spărtura ce s-a operat spontan, fără vreo urmărire anticipată, încep să se elimine acele energii care hrănesc și mențin structura egoului.

Simpla conștientizare a reacțiilor gândirii omului vechi, determinate de provocările permanente ale Vieții, se concretizează în acțiuni edificatoare. Astfel se elimină aglomerările ancestrale care ne-au ținut prizonieri, programându-ne totodată, în mod fatal, stări tensionate, temeri, suferințe și amărăciuni.

Din acest fericit moment, practicile de mai înainte și-au pierdut însemnătatea și rostul continuării lor.

Dedublarea și oricare alt fenomen de parapsihologie sunt considerate ca simple manifestări ce au loc la nivelul limitat al conștiinței egoului. Importanța pe care, eventual, le-o acordăm constituie un veritabil obstacol ce împiedică manifestarea reală a Sacrului existent în noi, adică a Conștiinței Pure, de care am amintit anterior.

Acum, în noua conjunctură, întâlnirea cu Infinitul o putem realiza frecvent, odată cu instalarea vidului psihologic sau tăcerea smerită a șubredului ego! Practica are loc în orice condiții de viață: în singurătate sau în mijlocul mulțimilor, ca om liber sau privat de libertate.

Țin să mai precizez că această Cunoaștere se practică individual și ea nu dă naștere la asocieri sau la fenomene de subordonare. Aici nu mai există maestru și discipoli, șef și subalterni, învățător și ucenici! În fața nimicului psihologic toți, fără nicio excepție, suntem la fel, prieteni care-și întind mâna, ajutându-se reciproc.

Nu sfătuiesc pe nimeni să-și abandoneze credința religioasă, metoda, practica sau disciplina impusă, prin care speră să-și înnobileze sufletul și să-l întâlnească pe Dumnezeu. Nu ar face decât să schimbe o metodă acceptată la nivel de ego, cu alta.

Ceea ce încerc să transmit este dorința de a descoperi singuri că toate practicile bazate pe știut, analize, imaginație sau diverse credințe, ne limitează, închizându-ne în tiparele respective. Or, Adevărul Absolut nu poate fi întâlnit decât de ființe complet libere de orice condiționare.

Cât timp funcționați la nivelul egoului știutor, îndoțiți-vă de orice, căci în câmpul desfășurării sale, totul este relativ. Și numai prin îndoială avem posibilitatea să descoperim certitudini

absolute.

Când mintea își înțelege dimensiunea neputinței... tace. Și în această tăcere, Absolutul, existent în profunzimea ființei noastre, se manifestă prin infinita lui sfințenie, operând transformări radicale binefăcătoare.

În finalul acestei lucrări, țin din nou să subliniez că toate destăinuirile ce mi s-au făcut sunt adresate tuturor oamenilor, ca un mesaj în scopul accelerării evoluției spirituale pe Terra.

Eu mă socotesc un simplu mijlocitor; în locul meu ar putea să fie orice locuitor al acestei planete. Scrierea acestei lucrări a...